

Agafa-ho! Pren! Tin! Jas! Nyas! És a dir, *heus-lo, que ací ho tens*. A Castelló usem molt el «jas», tal com sona, per a avisar una persona que agafe una cosa que li donem. Hi ha una expressió molt nostra, que diu: «*Jas, coca!*». O una forma fonèticament més intensa: «*Nyas, coca!*». O simplement: «*Nyas!*». S'exclama quan prèviament se n'ha amollat una de forta, física (bufetada, bascollada, pessic...) o psicològica (insult, ofensa, crítica...), amb raó o fora de to. També es diu quan s'esdevé una situació inesperada, i ben a sovint quan, en la nostra opinió, una persona rep per fi allò que es mereix. Posaré un cas concret: «*La justícia me la bufa... Nyas, coca!*». O un altre cas, un possible titular de premsa: «*El jutge reimputa Camps... Nyas, coca!* És a dir: d'aquest pastís no en volies gens, però ara t'embafaràs! Fa uns anys, a València, vaig comentar aquest imperatiu verbal amb uns poetes saforencs. Especulàrem primer, poc convençuts, amb el verb *llaçar*: *llaç tu això o allò...* El [diccionari català-valencià-balear](#) per fi ens il·luminà: es la forma de l'imperatiu de segona persona singular del verb *haver* (tenir): *hages tu / tingues tu*, amb desplaçament de l'accent i canvi de la vocal per influència de la forma de plural *jau* (= *hajau*). *Jas! Nyas* és una deformació popular (*vulgar*, diu el DCVB) del *jas*. El «[Gran Diccionari de la Llengua Catalana](#)» no esmenta aquesta influència, i destaca la seua derivació llatina: «*Del II habeas 'tinguis', amb valor imperatiu, acompanyant proclíticament, algun pronom: habeas ipsum, [av]ias, ias, jas això*». Podria ser el «*nyas, coca*» una expressió molt més antiga del que ens pensàvem? «[Habens coccam](#)».

«*Land off València*», de Paco Muñoz

«*I sé que mai seré l'amo
del corral ni del carrer,
de la llimera i la parra
i la flor del taronger*»